Írta: Szabó László
2011. június 27. hétfő, 15:23 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 20:18

Dicsértessék...! Szent Isten...!?

Úgy látszik, hogy a Duna másik oldalán valami különös fénytörés okozhatta, hogy mindig másnak tartottak, mint ami valójában voltam. Egyszer fotókkal üzletelő csempész félének, másszor diliházból megszökött páciensnek, harmadszor…

Szintén Muzslán történt. Egy megadott címre szerettem volna bejutni egy szép nagygazda portára. De az utcai kiskapun nem léptem be a két dühödt, szabadon eresztett kutya miatt. Sötét felöltő volt rajtam, akkoriban vastag, fekete szarukeretes szemüvegem volt, s pocakban is némi tekintélyem. Az ugatásra kijött a gazdasszony. A kapu magas volt és engem nem láthatott, csak amikor kinyitotta. Rám nézett és sugárzó arccal köszönt:

-Dicsértessék….!

– ám hirtelen torkán akadt a szó és elborult arccal ennyit nyögött ki a megváltó neve helyett:

-Szent Isten…!? Zavarodottan hallgatta meg mi célból zavarom, majd betessékelt hümmögve, apró fejrázásokkal.

Bent megkaptam a magyarázatot.

Mikor meglátott és örömmel köszöntött azt hitte, hogy egykori plébánosuk áll előtte. Hajszálra hasonlítottam rá. A megrettenés oka pedig: a közkedvelt plébánost jó tíz éve helyezték örök nyugalomra.